

— Що, бабо, луда ли си? — казалъ дѣдо.
— Още мразъ има нощъ, той ще смрази житото.
А бабата си знае своето: „Врѣме е, врѣме е!“

Махналъ ржка дѣдото и тръгналъ, на работа. Изоралъ нивата и посѣлъ жито. . .

Щомъ залѣзло слънцето, още сжщата вечеръ, миналъ край полето дѣдо Мразъ, видѣлъ житото и се разгнѣвилъ:

— А, казалъ той, тѣ се радватъ, че моятъ край е дошелъ; тѣ се приготвили моята внучка — Пролѣтянка да срѣщатъ. А пъкъ азъ съмъ още живъ и никждѣ не съмъ заминалъ. Но почакайте ще ме запомните вие. . .

И смразилъ той всичкото жито, съ крака го стѣпкалъ, проклетиятъ му такъвъ. . .

Дошелъ на утрото селянинътъ да обиколи нивата и що да види. . .

— Господи! — извикалъ той, — кой злодѣй ми е напразилъ тази пакостъ!

Върналъ се дѣдо дома и разпозналъ на баба случката, а тя му думала:

— Безъ друго, това дѣдо Мразъ го е сторилъ! Е, дѣдо, иди, потърси го гдѣто знаешъ и си искай да ти заплати загубата.

— Ехъ, дума селянинътъ. — ако азъ не бѣхъ те послушалъ и не бѣхъ прибързалъ да сѣя, друга щѣше да бже работата.

Но бабата не искала и да го слуша, а го измъкнала на двора и заключила вратата подирѣ му.

Тръгналъ селянинътъ кждѣто му очи виждатъ, и се намѣрилъ въ една много голѣма гора. Ходилъ, ходилъ изъ гжсталака, губилъ се — губилъ, и най-послѣ излѣзълъ на една пжтечка. Тази пжтечка го завела въ една ледена кжщичка.

